

שיא רית יעקב

ביטאון

יוצא לאור על ידי מרכז מוסדות נדבורנה ביתר בארה"ק | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנה ט' | גיליון טצ"ט | פרשת במדבר תש"פ

"מן הבאר הוא"

דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

"וידבר ה' אל משה במדבר סיני וגו', שאו את ראש כל עדת בני ישראל וגו', (א, א-ב). במדרש (במדב"ר א, ה) "וידבר ה' אל משה במדבר סיני" ה"ד (תהלים קמ"א, י"ט-כ) 'מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל לא עשה כן לכל גוי'. דלכאורה צלה"ב, מה הקשר והשייכות דפס' זה לענין דידן. ועפ"ד יש לבאר, דרמז לנו כאן דאותה הסיבה שבעטיה מנה הקב"ה כעת את ישראל והשרה שכינתו עליהם, זאת הסיבה נמי דנתן להם את התורה וקירבם לפניו בהר סיני, כמאה"כ 'מגיד דבריו ליעקב', דכל זאת אינו אלא מחמת ד'חוקיו ומשפטיו לישראל', דהם מתנהגים בדרך הרצויה לפניו, ומשו"ה מיוחסים הם לאבותיהם הקדושים ולכן ראויים לכל היקר והגדולה לה זכו במעמד הר סיני, משא"כ 'לא עשה כן לכל גוי', משום שהם 'ומשפטיו בל ידעום', דהם נוהגים כבהמות ואין להם על מי להתיחס, ולכן לא זכו לכל זה.

יצאת השבת	כניסת שבת	ביתר - ירושלים
20:52	18:59	ת"א - בני ברק
20:50	19:16	לונדון
22:11	20:37	ניו יורק
21:27	19:53	הזמנים לפי שיטת ר"ת

שבת מברכים סיון

ר"ח סיון:
 ביום ראשון הבעל"ט
 המולד:
 ביום שישי בשעה 11:42, 131 חלקים

כ"ק מרן אדמו"ר ז"ע

השראת השכינה בישראל

וקיים להיות עמודי האמונה והדבקות בהשי"ת, הם העמודים הגדולים שאנו סומכים עליהם, מתייחסים עליהם, ונמנים להם. אבל התייחסות זאת יכולה להיות רק כאשר אנו נוגעים, אף בדרך נגיעה בעלמא, קטנה שבקטנות, לאותה קדושה נשגבה - שאין דומה לה בכל העולמות כולם. אנו נקראים ישראל - ראשית, רק כאשר אנו דבקים ואחודים בתורה הנקראת ראשית. אז שייך למנות אותנו כדבר יקר שביקרים, אך כאשר אנו זונחים חס ושלוש, חוקי חורב, או מתרשלים מלימוד עיוני ומתמיד באותה קדושה עליונה, אנו מאבדים את הכתרים הקדושים של נעשה ונשמע, אנו מפסידים את התואר 'אדם' שהוענק רק לנו, וחוזרים להיות בסוד אדם - אדמה, כבהמות נדמו, ללא תואר והדר נוסף, כי מותר האדם מן הבהמה אין, ובמה, בהמה - נחשב הוא.

שבת שקודם קבלת התורה, היא שבת של התבוננות והכנה בדברים אלו עצמם. בחג השבועות הקדוש, אנו זוכים להוולד מחדש, אם עד עתה היינו בבחינת חומר וגוף גרידא, בשבועות אנו זוכים לקבל נשמתא דאורייתא, בחינת אדם שבנו, לא עשה כן לכל גוי, רק לנו לחלקנו ולגורלנו. או אז יכנע לבבנו הערל, ונוכך את עצמנו מכל וכל, נקבל על עצמנו את עול תורתנו ומצוותיו הקדושים, נייסד שיעורים חדשים בהתמדת התורה הקדושה, מתוך ידיעה, שכל לימוד ולימוד שאנו לומדים - מזכה אותנו לאותה דבקות נוראה שאין לה חקר. עוד לימוד - עוד דבקות. עוד שיעור - עוד התקרבות. מי יתן והיה לבבנו זה כל הימים לאהבתו וליראתו.

העמל - ישוב הא"ל המסתתר ויתחבא בחביון עוזו, וכל עץ וכל רגב אדמה הם לבושיך על גבי לבושיך להארת אלוקותו יתברך, המאיר לארץ ולדירים עליה ברחמים.

אכן, יש עצה אחת ברורה ובדוקה, אשר האוחז בקרנותיה זוכה לגלות את ההסתר הנורא הזה של העלמת המציאות היחידה האמיתית שנמצאת בעולם - מציאות הוי"ה ברוך הוא. והוא במורא גדול זהו גילוי שכינה הקדושה, כאשר יהודי מקבל על עצמו עול תורה ומצוות כראוי, ודבוק בחדרי תורה, ועמל על חוקיו ומשפטיו של מי שאמר והיה העולם - זוכה להגיע לדבקות הגדולה ביותר שתתכן בהאי עלמא שפילה וזוכה להתקרר אל הארת הגילוי הזה. ואם תמצוי לומר, זהו גילוי שכינה בפועל ממש.

כאשר עם ישראל נמנה לגולגלותיו, כאשר קודשא בריך הוא בעצמו חפץ לפרסם את החביבות האיתנה שיש לו כלפי בני בחיריו בחוריו בחוניו - ישראל עם קדוש, הוא מתנה זאת בתנאי כפול ומשולש - לא תיתכן קרבת אלוקים אל מי שבטל מן התורה הקדושה. חוקי ה' ומשפטיו הקדושים והטהורים המה הקו והחוט המחברים בין הארת הגילוי הנורא והנשגב של הרגשת הנוכחות האלוקית לבין אנשים חומריים וגשמיים, משום שרק חכמתו ודעתו יתברך, כפי ערך המקבלים, הוא הדבר היחיד שנאות בורא העולמות לגלות לעם סגולתו בהאי עלמא שפילה.

אבותינו הקדושים, שנבחרו על ידי אל חי

הנה אנו קרבים ובאים ליום הכלולות שלנו עם קודשא בריך הוא - חג השבועות הקדוש והנורא, בו מתגלה האהבה העצומה, והיחס המועדף שיש לו לבני אל חי, נשמות ישראל קדושים. לפני חג השבועות, מנהג ישראל תורה היא - לקרוא את פרשת השבוע - פרשת במדבר, מנין בני ישראל, שלעולם חלה קודם זמן מתן תורתנו.

המנין שמונה הקב"ה את ישראל, הוא לגלות ולפרסם לכל באי עולם את השראת השכינה הקדושה בישראל, כל אחד הרואה דברים אלו כתובים עלי גיליון - מתרעש ומתרגש בקרב, הייתכן כזאת? או הנשמע כמוהו? שבוא כל העולמים, אשר לו דומיה תהלה עד אין חקר כלל, יהיה שורה בתוככי אנשים קרוצים מחומר, אנשי חדלון וכיו' וכל איש מתבונן תמה תמה יקרא, איך ומה הוא הדבר הנורא הזה, איך מתבצע ענין זה, ומהי מהות השראה בכלל, ומהי שכינה קדושה? הלב רוצה להבין והדעת רודפת להשיג, ואין פותר לה.

שכינה הקדושה בתוכנו! הוא ענין שנגלה לעין כל, שיש הקב"ה בעולם, המנהיג את כל העולם כולו, ואין שום מציאות מבלעדיו ואפס זולתו. אמיתת מציאותו של הקב"ה, שאין עליה עוררין, היא מכוסה מעין כל, אכן אתה אל מסתתר, אין יכולת להגיע לידי גילוי מפורסם, כי אם על ידי גיעה ועבודה גדולה של ימים ושנים - כל אחד לפי דרגתו - זוכה לאותה קדושה עליונה, להגיע לדבקות הבורא יתברך, להכיר אותו מכל פרטי הבריאה - אך כל זה עדיין נתון לעבודה ועמל. יחסר

דברות קודש

מנ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ליל שבת קודש פרשת במדבר שבת מברכים ראש הודש סיון תשע"ו

את התורה, ומנין שריפא אותם, מי שהיה סומא היה רואה, שנאמר וכל העם רואים וגו' (שמות כ, טו), ומי שהיה חרש נעשה שומע, שנאמר כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע (שם שמות כד, ז) ומי שהיה חירג נעשה שלם, שנאמר ויתיצבו בתחתית ההר (שם שמות יט, יז) הוי חידוש דברים אחדש לכם, ע"כ. וכבר מילתינו אמורה פעמים אין ספור, מה דאיתא בשם צדיקים מקדמת דנא, דאם חלילה יש לו לאדם איזה מכאוב או חולי באחת מאיבריו, הרי שאיבר זה מכוון כנגד אותה מצוה שלא עשה באיבר הנחלה, וא"כ שבשעת מתן תורה בא הקב"ה וריפא את כלל ישראל, בודאי נתרפאו עד עומק נשמתם הרוחני, ויחידיו יהיו תמים גופם ונשמתם ללא שום חטא ועוון.

וכבר הק' הרה"ק רבי מנחם מענדל מרימינוב זי"ע, דמה עשו עם ישראל מאז שבאו למדבר סיני ועד זמן מתן תורתנו בפועל? ות' שבכל הימים הללו היו עם ישראל מתפללים ומתחננים להשי"ת שיאיר עיניהם בתורתו, וידבק ליבם במצוותם, למען לא יבושו ולא יכלמו לעולם ועד. **אנו על אחת כמה וכמה, שכבר קיבלנו את התורה בדמותה וכתבניתה, צריכים לעשות הכנה דרבה לפני קבלת התורה כדבעי, שנוכה ללמוד תורתו ית"ש בקדושה ובטהרה, ולבער את כל החמץ שבקרבתנו, ובפרט שאיני רוצה להזכיר כאן בבית מקדש מעט זה, חובת הביעור וגודל הכיעור במה שישנם עדיין מחבלים בכרם בית ישראל, שלא השכילו די להבין עד היכן גודל הצער והנזק שמביא האדם על עצמו שחלילה לפעמים לא יוכל לתקון, כאשר יש ברשותו או ברשות בני ביתו כלים המטמאים וממיתים נשמת האדם כולו, ואל יזלזל האדם בכך לומר, גיבור אני ואיש חיל אנוכי, ויודע אני ליזהר ולישמר מכל רע, אלא שצריך אני זאת לפרנסתי וכד', כי יודע אני מעיד אני לדאבוני מתוך ידיעה והכרה ברורה, כי כל אלו המחשבות המעוותות, גרמו לכך בפועל עד כדי כפירה בהקב"ה ממש, כשארז"ל (שבת קה): דכך דרכו של יצה"ר, היום אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו לך ועבוד עבודה זרה.**

ואנו תפילה אל ה', שיחננו בדעה בינה והשכל, ונזכה להבין ולהשכיל ערך קדושת התורה וטובותיה, ועי"ז יושפע שפע רב לנו ולכל ישראל במידה טובה ומרובה, עדי יבוא אליהו לבשרנו, זה ה' קוינו לו והושיענו, בביאת משיח צדקינו וגואלינו, במהרה בימינו, אמן.

העמים, ולכן כשאנו זוכים ללמוד וללמד לשמור ולעשות את התורה"ק, זאת לבד כבר השכר הגדול שיש לנפש הישראלית מכך, אשר נפל חלקו בנעימים להבין ולהשכיל תורתנו הק', וע"כ צריך האדם ללמוד ולקיים את אשר נצטוינו בהר סיני, מבלי לצפות ולייחל לשום תגמול בעבור לימודו, כי ניתן לנו ללמוד מג' הדברים האמורים לעיל אש, מים, מדבר, שמה הם עומדים ומשמשים את קונם בחינם, אף אנו נלמוד מהם, שצריכים אנחנו לשמש את אבינו שבשמים בחינם אין כסף. כשארז"ל (אבות א, ג) אל תהיו כעבדים המשמים את הרב על מנת לקבל פרס. וכפי שהיטיב שם הרמב"ם לבאר דבריו המתוקים וז"ל: פרס - יקרא הגמול אשר יגמול האדם מי שאינו חייב לו בדין, אלא יעשה זה על דרך החסד וההטבה, כמי שיאמר לעבדו, או לבנו הקטן, או לאשתו, עשה כך, ואתן לך דינר או שנים. וזה הוא ההבדל בין פרס ושכר, כי השכר חייבים בו בדין. ואמר זה החסיד, שאתם לא תעבדו את ה' על תנאי שייטיב לכם ויגמלכם חסד, ותקוו לגמול ותעבדו בעבורו, אלא עבדוהו כעבדים שאינם מקווים לחסד ולא להטבה, רצה בזה, שיהיו עובדים מאהבה, כמו שבארנו בעשירי מסנהדרין, ע"כ.

נמצאים אנו לעת הזאת, ביום האחרון של המידה השישית מידת היסוד, שהיא התיקון העיקרי בימי ספירת העומר, וכפי המטבע שטבעו חכמים לומר בנוסח התפילה שקודם הברכה וכן לאחר הברכה, שצונו השי"ת לספור ספירת העומר כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו. והוי נמי שבוע אחד קודם יום מתן תורתנו, ואם חלילה לומדים לפעמים את התורה ביוזעין ללא קדושה וטהרה, אזי יש מקום לחיצונים לינוק מתורתנו, ומכך הם מתעצמים ומתחזקים להסטיין ח"ו על בני האדם. וממילא חייבים אנחנו להודות ולההלל להשי"ת, על שנתן לנו את הימים הקדושים הללו, שבהם נזכה בס"ד להתקדש וליטהר לקראת בוא יום הגדול והנורא של מתן תורתנו בהר סיני, שבו ביום הכתיר הקב"ה את עם ישראל בתואר הנכסף "עם סגולה", מה שלא נקראו כן אף אומה ולשון. וחביבה יתירה הראנו אז אבינו ית"ש, כפי מה שארז"ל (מדרש תנחומא יתרו סי' יב) וז"ל: ...כך כשיצאו ישראל ממצרים היו בהן סומין וחרשים וחיגרים. אמר הקדוש ברוך הוא, התורה כולה שלימה שנאמר תורת ה' תמימה (תהלים יט ה) אתן אותה לדור זה, ויש בהן בעלי מומין, אמתין עד שיעמדו בניהם, אני מאחר בשמחתה של תורה, מה עשה הקדוש ברוך הוא ריפא אותן, ונתן להם

בתורה"ק (במדבר א, א) וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחודש השני לצאתם מארץ מצרים לאמר. ובחז"ל איתא (במדבר רבה א, ז) וז"ל: וידבר ה' אל משה במדבר סיני, למה במדבר סיני? מכאן שנו חכמים, בג' דברים ניתנה התורה, באש, ובמים, ובמדבר, באש מנין (שמות יט, יח) והר סיני עשן כולו וגו'. ובמים מנין שנאמר (שופטים ה, ד) גם שמים נטפו גם עבים נטפו מים. ובמדבר מנין, וידבר ה' אל משה במדבר סיני, ולמה ניתנה בג' דברים הללו? אלא, מה אלו חינם לכל באי העולם, כך דברי תורה חינם הם שנאמר (ישעיה נה, א) הוי כל צמא לכו למים, ע"כ.

וממרוצת פישוט הדברים נראה לומר, שכל זמן שנשמות האדם שוכנת בנרתיקה הגופני, אזי צריך כל נפש כל חי להשתמש בג' דברים הללו, היינו, שאם נפשו דבוקה בקרירותו אל ה', אזי צריך להגביר את יסוד האש כדי שיחם ליבו ונשמתו, ויעבוד את ה' באהבתו אותו. וה"ה להיפך, דאם חלילה תוקד בו יצרו הרע באש השלילי, אזי יקרר אותו ע"י יסוד המים, ואם מתגאה הוא בנפשו, אזי ישפיל עצמו כעפר המדבר. אולם, ביותר נראה לומר, שחז"ל באו לאלפנו בינה, דכמו דג' היסודות הנ"ל שהם עמודי התווך של כל ארבעה חלקי הבריאה, דומם, צומח, חי, מדבר, ובהיעדרה יחסר שלימות מזג העולם, ואעפ"כ ש"שים ושמוחים הם לעשות רצון קונם, מבלי לקבל על כך תשלום וגמול, כמו"כ יהא האדם עובד את קונו, וילמד תורה לשם נותנו, מבלי לצפות לשכרו משלם בעוה"ז, ובכך ישלים עצמו כראוי וכנכון בעולם הפרוזדור, כדי שיכנס לטרקלין בעוה"ב כשכולו זכאי. וכבר פסק הנשר הגדול (ימ"ם הלכות תלמוד תורה פרק ג הלכה א) בשלשה כתרים נכתרו ישראל, כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות, כתר כהונה זכה בו אהרן שנאמר (במדבר כה, ג) והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם, כתר מלכות זכה בו דוד שנאמר (תהילים פט, לו) זרעו לעולם יהיה וכסאו כשמש נגדי, כתר תורה הרי מונח ועומד ומוכן לכל ישראל, שנאמר (דברים לג, ד) תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב, כל מי שירצה יבוא ויטול. שמא תאמר שאותם הכתרים גדולים מכתר תורה הרי הוא אומר (משלי ה, טו, טז) בי מלכים ימלוכו ורוזנים יחוקקו צדק, בי שְׁרִים יִשְׁוּרוּ וגו', הא למדת שכתר תורה גדול משניהם, ע"כ.

הרי, שעצם זכות לימוד התורה"ק נתונה המה לכל יחיד ויחיד אשר בשם ישראל יכונה, וע"כ עלינו להחשיב ולהעריך את גודל אהבת השי"ת, אשר נתן לנו דייקא את תורתו, יתר על שאר

שבתי רבינו

אהבת תורה יוקדת, מביך גזילי חייו
של כ"ק רבינו הקדוש ז"ע"א

פרק ראשון

הנצחית להתמדתה, ואסירות-תודתו כל מי חייו על שזכה להימנות עם בני העם הנבחר, מקבלי תורה מסיני. כמה מרטיטים היו הרגעים של סיום אמירת ה'אקדמות' בחג השבועות! טליתו של רבינו כבר ספוגה הייתה עד להטפיח מעוצם העבודה, ופניו הלוהטות הזכירו במראיהן את הלפידים שבהר סיני...

ואז, בהתלקחות אדירה ומתפרצת נשלחו שתי ידיו אל על בדביקות, ובקול אדיר הביע את תמצית אושרה של האומה היהודית: **"צבי ואתרעי בן, ומסר לך אורייתא"** (חשק ורצה בנו הקב"ה, ונתן לנו את התורה)

משל כל ביאתו לעולם לא הייתה אלא כדי לקרוא את הקריאה הנצחית הזו, שיש בה את כל הכרת הטוב שבעולם על הזכות הכבירה לה זכה עם ישראל - לקבל את התורה הקדושה כמתנת נצח.

ובשולחנות הטהורים של החג, לא ניתן היה שלא להידבק מהתרגשותו העזה של רבינו, ומהשתפכות נפשו במילות השירים שהושרו:

תורת ה' תמימה... איי, תורת ה'... תמימה משיבת נפש!

הקהל כולו שר בדביקות, ורבינו, כמעט שנפשו יוצאת בדברו, איזו מתיקות יש בתורה! כמה שהיא משיבת נפש! פלא שהגוף לא התלקח אף הוא, יחד עם תבערת הנשמה שעשנה עלה והיתמר לעיני כולם...

דברותיו של רבינו אודות אורות קבלת התורה, שעתידים להתחדש בעיצומו של החג כמו בעת ההיא, נשמעו כמו דיבורי של אב לבן יחיד, המספר בגעגועים על בנו שעומד להופיע אחרי שנים שלא התראו. משהו שנשמטו היה כה חבוק עם התורה הקדושה, שאלף התבוננויות וניסיונות לעמוד על טיבה המופלא, לא צלחו. ונתורה הדביקות טמירה ונעלמה, מותירה אחריה התפעלות עמוקה וחוסר הבנה...

מי שראה וחש את עוצמת ה'אהבת תורה' שפיעמה בקרבו של רבינו, שוב לא התפלא על דרגות ההתמדה שנראו בו. הן

את פניו בפרוכת, ודמעות רותחות זולגות מעיניו: "אבי שבשמיים, רצוני ללמוד תורה, לשמוע, להבין ולהשכיל! לעשות רצונך אלקי חפצתי!" - - -

לא ידוע כמה זמן התייפח כך, אולי שעה, אולי שעתיים, אולם לא זז משם, עד שהייתה הרצפה לחה מדמעותיו. ולבו הסוער נרגע קמעא... למחרת בבוקר לאחר סיום תפילת שחרית, ניגש אליו הבחור המתמיד, זה ששבה אמש את לבו בהתמדתו, ושאל אותו מעצמו בחיוך טוב:

"שמת תרצה לקבוע עמי חברותא ל'סדר עיני'?"

את המעשה הזה סיפר לימים 'העלם הקדוש' בעצמו, הלא הוא כ"ק רבינו הקדוש ז"ע"א, ופתיח בפנינו צוהר אל עולם סוער של אהבת תורה ללא גבול, של שקדנות בלתי רגילה יומם ולילה, ושל עליה מפעימה במעלות התורה, בקדושה ובטהרה.

לקראת חג השבועות, זמן מתן תורתנו, צפים ועולים הזכרונות המרגשים מחייו של רבינו ז"ע"א, מדביקותו העצומה בתורה הקדושה, והאהבה העל-טבעית שרחש לה עד יומו האחרון. אם יתן איש את כל הון ביתו, באהבה שאהב רבינו את התורה, בזו יבוזו לו. בימי חוליו הקשים, כאשר החסידים נאבקו על חייו בתפילותיהם, נשאל פעם על ידי רופאו האישי, מהו הדבר שמסב לו את התענוג הגדול ביותר? חשב רבינו, והשיב בעיניים מצועפות: **"העונג הגדול ביותר עבורי הוא להיכנס אל בית המדרש, ולמצוא אותו מלא מפה לפה בלומדי תורה..."**

לא היה עבורו דבר משמח יותר מתורה. לא היה נושא בעולם שדיבר עליו כה הרבה, כמו על תורה. התורה מילאה את חייו והשיבה את נפשו, שימחה את לבו והמציאה לו מזור, ריגשה אותו עד דמעות והסעירה את נשמתו כבמטה קסמים.

חג מתן תורה, והתקופה שקדמה לה, שימשו מעין בבואה לציר חייו הנעלה של רבינו. בימים אלה מתגלות היו במלוא יפעתן תשוקתו העילאית לתורה, התקשרותו

בית המדרש האפלולי עטה דממה לילית שקטה. שולחנות העץ העתיקים נמו בשלווה את שנתם. הנר ב'עמוד' כבה זה מכבר, ואף ריח עשנו נמוג והתנדף. צינה ירושלמית קלה חדרה פנימה מבעד לחלון, והרעידה קלות את זרועותיה הדקיקות של מנורת הברזל, שהשתלשלה ברישול מהתקרה הקמורה.

"אוי... טאטע טאטע... והאר עינינו בתורתך! ודבק לבנו במצוותיך!"

הקול היה חנוק ואצור, ופרצי בכי שברו אותו לפיסות קטנות, מתפזרות. על יד כותל המזרח הוא ניצב, מרטט כולו, ופניו ספונות בין קפלי הפרוכת הדהויה של ארון הקודש. נפש חיה מלבדו שלא נמצאה בהיכל, והתחונות התגלגלו להן באין מפריע אנה ואנה, נתקלות בכתלים המקולפים וחוזרים לאחוריהם בהד עמום.

זה לא מכבר עלה לבדו לארץ הקודש, הגיע באניה בגפו, משאיר מאחור אב ואם אוהבים, כי חשקה נפשו בתורה. עלה לירושלים אל ישיבתו של מהר"ץ דושינסקי, וקיבלוהו כתלמיד מן המניין.

אולם נפשו חשקה בתורה... ביום הראשון לבואו נכנס לבית המדרש והביט סביבותיו, והנה צדו עיניו בחור שקדן רכון על הגמרא, וקולו מתנגן במתיקות מיוחדת. אמר ללבו: 'עם בחור זה רוצה אני לקבוע חברותא!'. עודו עומד ומחשב את צעדיו, ומיד נשמע בתוכו קול ההיגיון הקר, וטפח לו את המציאות בפניו: 'וכי מה פתאום יסכים בחור מבוגר ומופלג שכזה ללמוד דווקא עמך, עלם צעיר וזר שמעולם לא למד בישיבה?'. מחשבה זו העציבה אותו, והוא פרש הצידה בפנים נפולות.

בלילה עלו כל התלמידים על יצועם, אולם נפשו הלוהטת של העלם המשתוקק לא נתנה לו מנוח. 'אני רוצה להצליח בתורה!... רוצה ללמוד בחברותא עם פלוני!...'. לאחר שנרדמו כולם חשב את מגבעתו בלאט, ויצא חרישית אל הרחוב האפל. רגליו הוליכו אותו אל בית המדרש הקטן שבשכונת בתי אונגרין, ולרווחתו מצא את הדלת פתוחה.

עתה הוא עומד על יד ארון הקודש, מליט

פרי צדיק

מהנעשה והנשמע בחצר הקודש

בית שמש וגיל ושמחה הנני לברך בברכת מזל טוב חמה ולבבית את חברי היקר

הבה"ח **יעקב יצחק בוקצין** נ"י

לרגל אירוסיו בשטו"מ

יה"ד שיזכה לבנות בית נאמן בישראל על אדני התורה והחסידות מתוך כט"ס

המברך בלב שמה קלמן דושינסקי

בית שמש וגיל ושמחה הנני לברך בברכת מזל טוב חמה ולבבית את חברי היקר

הבה"ח **יעקב יצחק בוקצין** נ"י

לרגל אירוסיו בשטו"מ

יה"ד שיזכה לבנות בית נאמן בישראל על אדני התורה והחסידות מתוך כט"ס

המברך בלב שמה איתמר טייטלבוים

נדבת ידידנו הנכבד הרה"ח **ישכר דב הולנדר** הי"ו

לרגל השמחה השוויה במעונו באירוסיו הבן שיחי'

יה"ד שיזכו לזיווג רב נחת דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח מתוך כט"ס.

המשך שבחי רבינו מעמוד ג'

זמנים לחג השבועות

7:20	מנחה ערב יו"ט
9:00	מעריב
11:20	שולחן הטהור
4:15	שחרית
4:37	עטיפת טלית
5:35	נץ החמה
7:20	מנחה ערש"ק
9:00	שחרית שב"ק
7:20	מנחה שב"ק

להשתתפות בהוצאות הכיבוד לליל שבועות ניתן לפנות להר"ר אברהם אהרן גרשטנקורן הי"ו

בברכת אפריל כ"ט תש"ס

073-3834583

קול קהילתנו

הפגשה והפגשה בחצר הקודש

ועד שיעורי תורה דקהילתנו

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לאור תקנת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א שכל אחד ואחד ילמד בימים אלו דף גמרא בכל יום בסדר מיוחד לכל קהל עדתנו

סיום על מסכת ביצה, יתקיים בחג שבועות בקידושא רבא לאחר התפילה

סדר הלימוד לשבוע פר' גשא - מסכת ביצה

ראשון	שני	שלישי	רביעי	חמישי	שבועות
ל"ו	ל"ז	ל"ח	ל"ט	מ'	סיום

כה אוהב הוא את לימוד התורה, שאך מתבקש שירצה לעסוק בה עוד ועוד בלא אתנחתא...

חבריו לספסל הלימודים בשיבתו של המהרי"ץ דושינסקיא סיפרו, כי נהג ללמוד במשך שמונה-עשרה שעות ביממה! עד שלא חטפתו שינה על הספר, לא היה מרפה. הגיעו הדברים לידי כך, שראש הישיבה זצ"ל ביקש מאביו של העלם, הלא הוא רבינו בעל הדבר חיים' זצ"ל, שיצווה על בנו לחדול מעט מהתאמצותו היתירה, מחשש פן יסתכן בריאותו.

גם כעבור שנים, לאחר שעול הנהגת העדה השתרג על צווארו ושעותיו נגזלו ממנו לטובת הכלל, לא אמר נואש, והיה חוטף מפה ומשם כל דקה פנויה לשם לימוד התורה. ובעת שבתו ללמוד, לא היה מאושר ממנו עלי אדמות. פניו זהרו באושר נפלא, וחרף יגיעתו הגדולה ניכר היה שהדבר מסב לו עונג בל יתואר. כאותו כורה השולה יהלומים ממעמקי האדמה, וחיוכו פושט על פניו המיוזעות מאוזן לאוזן.

יום שני פר' במדבר, הניח כ"ק מרן רבינו שליט"א תפילין להבן ידידנו הרה"ח זושא דרברמדיקר הי"ו

מזלא טבא וגדיא יאה

מעומקא דליבא נברך בזאת את אנשי שלומינו שהשמחה במעונם

הרה"ח משולם זושא עקשטיין הי"ו

לרגל שמחת אירוסיו הנברה

הרה"ח ישכר דב הולנדר הי"ו

לרגל שמחת אירוסיו הבן

הרה"ח יצחק פיליפ הי"ו

לרגל שמחת אירוסיו הבן

הרה"ח רב שמואל רוט הי"ו

לרגל שמחת אירוסיו הבת

הרה"ח זושא דרברמדיקר הי"ו

לרגל שמחת הבר מצווה לבנו

הרה"ח שמעון ויטריאול הי"ו

לרגל שמחת הולדת הבן

יה"ד שיזכו לראות מהם ומכל יוצ"ח רוב נחת ותענוג דקדושה

כעתידת

קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

שמחו בה' וגילו צדיקים

ברגשי גיל ושמחה ובהדרת הקודש נשגור בזה ברכת מזל טוב נאמנה

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מאלעד

לרגל השמחה השוויה במעונו

בהולדת הנכדה תיחי'

בת לחתנו הרב ניסן חיים רבינוביץ שליט"א

והברכה אחת היא לעטרת המשפחה הרוממה

הרבנית הצדקנית

"אמה של מלכות" תכ"ט"א

יה"ד שיזכו לזיווג רב נחת דקדושה מכל יוצ"ח לאורך ימים ושנות חיים מתוך כל טוב סלה

המברכים בהדרת הכבוד:

קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר